

Sygn. akt I CSK 249/10

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 lutego 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Mirosław Bączyk (przewodniczący)

SSN Marta Romańska (sprawozdawca)

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa Tadeusza B., Grażyny B.,
Krzysztofa B. i Zofii B.

przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej „N.” w R.

o stwierdzenie nieważności uchwały,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 11 lutego 2011 r.,

skargi kasacyjnej powodów od wyroku

Sądu Apelacyjnego

z dnia 12 listopada 2009 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok w pkt I i II w części dotyczącej
rozstrzygnięcia o apelacji powodów Tadeusza B., Grażyny B.,
Krzysztofa B. i Zofii B. oraz kosztów postępowania apelacyjnego
i w tej części sprawę przekazuje Sądowi Apelacyjnemu do
ponownego rozpoznania i orzeczenia o kosztach postępowania
kasacyjnego.**

Uzasadnienie

Powodowie Tadeusz B. i Grażyna B. oraz Krzysztof B. i Zofia B. wniesli o ustalenie, że nieważna jest uchwała nr 29/2008 zarządu pozwanej Spółdzielni Mieszkaniowej „N.” w R. w sprawie określenia przedmiotu odrębnej własności lokali w budynku na nieruchomości stanowiącej działkę nr 1674/64, przy ulicy S. [...] w R. Powodowie twierdzili, że lokale o numerach 4 i 1 w tym budynku posiadali uprzednio jako mieszkania zakładowe, a aktualnie łączą ich z pozwaną umowy najmu tych lokali i w związku z tym przysługują im roszczenia przewidziane przez art. 48 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych (Dz. U. z 2001 r. nr 4, poz. 27, ze zm.; dalej – u.s.m.). Skoro uchwała nie kwalifikuje powodów jako uprawnionych do uzyskania na własność zajmowanych lokali, to - stosownie do art. 42 u.s.m. - jest nieważna.

Pozwana - Spółdzielnia Mieszkaniowa „N.” w R. wniosła o oddalenie powództwa i zaprzeczyła temu, by powodom przysługiwało w stosunku do niej roszczenie o przeniesienie własności lokali, z których korzystają jako najemcy.

Sąd Okręgowy ustalił, że budowa „Domu Seniora”, w którym znajdują się lokale nr 1 i 4 była realizowana przez pozwaną jako inwestora od 1976 r., w związku z uchwałą Urzędu Rady Ministrów PRL z dnia 2 kwietnia 1974 r. dotyczącą eksperymentalnej budowy spółdzielczych domów dla emerytów, rencistów i inwalidów. Część kredytu na sfinansowanie kosztów budowy została spłacona środkami Zarządu Inwestycji Służby Zdrowia i Opieki Społecznej w R. Zasady kierowania pracowników służby zdrowia do pracy w „Domu Seniora” i przydzielenia im przez pozwaną mieszkań na czas wykonywania funkcji określało porozumienie zawarte w dniu 12 marca 1987 r. między pozwaną a Zespołem Opieki Zdrowotnej Nr 1 w R. Kierując się tymi zasadami, zarząd pozwanej 14 marca 1987 r. przydzielił Grażynie i Tadeuszowi B. lokal nr 4, a Zofii i Krzysztofowi B. 1 lipca 1987 r. lokal nr 1, jako mieszkanie funkcyjne w związku z objęciem przez nich obowiązków lekarzy w „Domu Seniora”. Strony zawarły umowy najmu przydzielonych im lokali.

Przed Sądem Okręgowym (sygn. I C 109/07) toczyło się postępowanie z powództwa Tadeusza B. i Grażyny B. oraz Krzysztofa B. i Zofii B. przeciwko

Spółdzielni Mieszkaniowej „N.” w R. o uchylenie uchwały zarządu Spółdzielni nr 29/2008, zakończone wyrokiem z 5 września 2007 r. Sąd Apelacyjny w motywach wyroku z 20 grudnia 2007 r., wydanego na skutek apelacji powodów od wyroku z 5 września 2007 r., wyraził pogląd, że lokale mieszkalne zajmowane przez nich stanowiły mieszkania zakładowe wybudowane ze środków Skarbu Państwa i pozostające w dyspozycji ZOZ Nr 1 w R. W aktualnie rozpoznawanej sprawie Sąd Okręgowy uznał te rozważania i oceny za pozbawione znaczenia, skoro doszło do nowelizacji art. 48 u.s.m. ustawą z dnia 14 czerwca 2007 r. o zmianie ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 125, poz. 873). Zmiana art. 48 u.s.m. polegała na pominięciu używanego w nim pojęcia „mieszkanie zakładowe”. Zgodnie z aktualnym brzmieniem art. 48 u.s.m., roszczenie o przeniesienie własności lokalu służy najemcom lokali przejętych przez spółdzielnię mieszkaniową od przedsiębiorstw państwowych, państwowych osób prawnych lub państwowych jednostek organizacyjnych. W ocenie Sądu Okręgowego, powodowie nie mogą skutecznie powołać się na uprawnienie wynikające z tego przepisu w sytuacji, gdy sporne lokale nigdy nie zostały przejęte przez pozwaną od innych podmiotów, w tym państwowych jednostek organizacyjnych. Budynek, w którym znajdują się te lokale, jest usytuowany w obrębie nieruchomości, która pozostawała w użytkowaniu wieczystym pozwanej, a od 2005 r. stanowi jej własność. Pozwana od początku prowadziła proces inwestycyjny na tej nieruchomości, a przekazanie środków przez budżet państwowej służby zdrowia nie przesądza o tytule prawnym Skarbu Państwa do spornych lokali, gdyż środki te stanowiły dotację budżetową dla budownictwa spółdzielczego.

Wyrokiem z dnia 12 listopada 2009 r. Sąd Apelacyjny oddalił apelację powodów od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 29 czerwca 2009 r. i zasądził od nich solidarnie na rzecz pozwanej kwotę 125 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego. Ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego dotyczące organizacji i finansowania inwestycji polegającej na wybudowaniu „Domu Seniora”, w którym znajdują się przedmiotowe lokale, Sąd Apelacyjny w całości zaakceptował i przyjął za własne. Sąd ten wskazał, że rozstrzygnięcie sporu musi nastąpić z uwzględnieniem aktualnego brzmienia art. 48 u.s.m., zgodnie z którym na pisemne

żądanie najemcy spółdzielczego lokalu mieszkalnego, który przed przejęciem przez spółdzielnię mieszkaniową był mieszkaniem przedsiębiorstwa państwowego, państwowej osoby prawnej lub państwowej jednostki organizacyjnej, spółdzielnia jest obowiązana zawrzeć z nim umowę przeniesienia własności lokalu. Powołujący się na te uprawnienia powodowie powinni zatem wykazać (art. 6 k.c.), że przedmiotowe lokale były mieszkaniami ZOZ Nr 1, jako wskazanej przez nich państwowej jednostki organizacyjnej, a następnie - zostały przejęte przez pozwaną Spółdzielnię. Powodowie tych przesłanek nie wykazali. „Dom Seniora” od chwili jego powstania pozostawał w zasobach pozwanej Spółdzielni. Odmiennego wniosku nie uzasadnia niesporna okoliczność, że stan prawny nieruchomości, w obrębie której wybudowany został „Dom Seniora”, do 1990 r. nie był uregulowany. Użycie w porozumieniu z dnia 12 marca 1987 r. stwierdzenia, że budynek stanowi własność Spółdzielni, było wprowadzie przedwczesne, jednakże wykładnia treści tego dokumentu musi prowadzić do wniosku, że to pozwana realizowała wówczas władcze uprawnienia w odniesieniu do lokali będących przedmiotem sprawy. Partycypowanie przez Skarb Państwa w finansowaniu inwestycji pozwalało mu na realizowanie uprawnienia polegającego na kierowaniu do lokali osób, które w „Domu Seniora” miały pełnić funkcje lekarzy. Nieuregulowany stan prawny nieruchomości, na której powstał „Dom Seniora”, nie uzasadnia tezy, że mieszkania w tym budynku należały do ZOZ Nr 1 w R., względnie innej państwowej jednostki organizacyjnej.

Sąd Apelacyjny podkreślił, że wykładnia pojęcia „przejęcie lokali” nie może polegać na nadaniu mu znaczenia wywodzonego wprost z przepisów ustawy z 12 października 1994 r. o zasadach przekazywania zakładowych budynków mieszkalnych przez przedsiębiorstwa państwowe (Dz. U. Nr 119, poz. 567 ze zm.). Od dnia 7 lutego 2001 r. obowiązuje przy tym ustawa z 15 grudnia 2000 r. o zasadach zbywania mieszkań będących własnością przedsiębiorstw państwowych, niektórych spółek handlowych z udziałem Skarbu Państwa, państwowych osób prawnych oraz niektórych mieszkań będących własnością Skarbu Państwa (Dz. U. z 2001 r. Nr 4, poz. 24 ze zm.), która w art. 5 ust. 3 w zw. z art. 1 ust. 1 pkt 2 i art. 9 ust. 1 przewiduje możliwość przekazywania mieszkań stanowiących własność Skarbu Państwa, będących w trwałym zarządzie jednostki

organizacyjnej, niemającej osobowości prawnej między innymi spółdzielniom mieszkaniowym. Przekazanie nieruchomości dokonywane powinno być w drodze umowy zawartej w formie aktu notarialnego (art. 4), a zatem od zachowania tej formy uzależniona jest ważność umowy (art. 73 § 2 k.c.). W materiale sprawy brak jest dowodu na okoliczność dokonania przekazania w takim trybie nieruchomości z przedmiotowymi lokalami.

Sąd Apelacyjny zaakceptował stanowisko Sądu Okręgowego, że w zmienionym stanie prawnym bezprzedmiotowe stały się rozważania na temat posiadania przez sporne lokale charakteru mieszkań zakładowych, a stanowisko wyrażone w poprzednim stanie prawnym w uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego z 20 grudnia 2007 r., wydanym po rozpoznaniu apelacji od wyroku Sądu Okręgowego z 5 września 2007 r., straciło aktualność.

Podstawą rozstrzygnięcia o kosztach postępowania był art. 98 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.

Skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 12 listopada 2009 r. wnieśli powodowie Tadeusz B. i Grażyna B. oraz Krzysztof B. i Zofia B. Skarżący zarzucili, że wyrok ten zapadł z naruszeniem przepisów prawa procesowego, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie: - art. 365 § 1 k.p.c. poprzez brak uznania mocy wiążącej wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 20 grudnia 2007 r., z uwagi na fakt, że wyrok ten został wydany w odmiennym stanie prawnym, podczas gdy zmiana stanu prawnego, do której odwołał się Sąd Apelacyjny dotyczyła kwestii nie mającej znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, - art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak dokonania wszechstronnej i uwzględniającej istotne elementy stanu faktycznego oceny zebranych w sprawie dowodów w zakresie ustalenia prawa własności lokali znajdujących się w budynku „Dom Seniora” położonym przy ul. S. [...] w R. od chwili jego wybudowania.

Skarżący zarzucili nadto, że wyrok Sądu Apelacyjnego zapadł z naruszeniem przepisów prawa materialnego, a mianowicie: - art. 48 ust. 1 u.s.m. poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że zmiany wprowadzone do tego przepisu ustawą z dnia 14 czerwca 2007 r. o zmianie ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr

125, poz. 873) miały znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy oraz na uznaniu, że w okolicznościach niniejszej sprawy nie doszło do określonego w tym przepisie przejęcia lokalu mieszkalnego przez Spółdzielnię od przedsiębiorstwa państwowego, państwowej osoby prawnej lub państwowej jednostki organizacyjnej; - art. 48 k.c. przez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, że pozwana nie będąc w dniu 12 marca 1987 r. właścicielem ani użytkownikiem wieczystym gruntu, na którym wybudowany został „Dom Seniora” mogła realizować władcze uprawnienia w odniesieniu do znajdujących się w tym budynku lokali, w sytuacji gdy nie dysponowała w tym czasie jakimkolwiek tytułem prawnym do nich oraz na przyjęciu, że „Dom Seniora” od chwili jego powstania znalazł się w zasobach pozwanej Spółdzielni.

Powodowie wniesli o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania oraz rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

1. Nie może odnieść skutku zgłoszony przez skarżących zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak dokonania wszechstronnej i uwzględniającej istotne elementy stanu faktycznego oceny zebranych w sprawie dowodów, bowiem zgodnie z art. 398³ k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów.

Zarzut naruszenia art. 365 § 1 k.p.c. został przez skarżących zgłoszony w związku z tym, że pomiędzy stronami toczyło się już wcześniej postępowanie o uchylenie uchwały zarządu pozwanej o takiej samej treści, jak objęta żądaniem pozwu zgłoszonym w niniejszej sprawie. W tamtym postępowaniu, w wyniku rozpoznania apelacji powodów, zapadł wyrok uwzględniający powództwo, bowiem Sąd Apelacyjny uznał, że poddana jego kontroli uchwała nie uwzględnia roszczenia powodów wynikającego z art. 48 ust. 1 u.s.m. w brzmieniu obowiązującym w dacie podjęcia uchwały.

Stosownie do art. 365 § 1 k.p.c., orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej. Wyrok z dnia 20 grudnia 2007 r. dotyczył innej

uchwały organów pozwanej niż kontrolowana w niniejszej sprawie, a związanie tym orzeczeniem ograniczało się do tego, co dla prawomocnie zakończonej sprawy stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia. Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w motywach wyroku z dnia 8 marca 2010 r., II PK 249/09, (niepubl.), związanie orzeczeniem oznacza zakaz dokonywania ustaleń sprzecznych z uprzednio osądzoną kwestią, a nawet niedopuszczalność prowadzenia w tym zakresie postępowania dowodowego. Co do zasady, stan związania prawomocnym orzeczeniem sądu ograniczony jest jednak tylko do rozstrzygnięcia zawartego w sentencji orzeczenia i nie obejmuje jego motywów. Przedmiotem prawomocności materialnej jest bowiem ostateczny rezultat rozstrzygnięcia, a nie przesłanki, które do niego doprowadziły. Sąd nie jest więc związany zarówno ustaleniami faktycznymi poczynionymi w innej sprawie, jak i poglądami prawnymi wyrażonymi w uzasadnieniu zapadłego w niej wyroku (por. m.in. orzeczenia SN: z dnia 6 lipca 1934 r., C III 313/33, Zb. Urz. 1935, poz. 67; z 16 lutego 1937 r., C II 2507/36, OSP 1937, poz. 727; z 17 września 1957 r., I CO 20/57, OSPiKA 1958, poz. 261; z 17 grudnia 1976 r., III PR 187/76, OSPiKA 1978, poz. 45; z 13 stycznia 2000 r., II CKN 655/98 niepubl.; 23 maja 2002 r., IV CKN 1073/00, niepubl.; z 21 kwietnia 2010 r., V CSK 356/09, nie publ.). Związanie prawomocnym wyrokiem rozciąga się na motywy wyroku tylko w takich granicach, w jakich stanowią one konieczne uzupełnienie rozstrzygnięcia, niezbędne dla wyjaśnienia jego zakresu, w jakim indywidualizują one sentencję jako rozstrzygnięcie o przedmiocie sporu, i w jakim określają one istotę danego stosunku prawnego. Chodzi przy tym tylko o elementy uzasadnienia dotyczące rozstrzygnięcia co do istoty sprawy, w których sąd wypowiada się w sposób stanowczy, autorytarny o żądaniu.

2. Rozstrzygnięcie wydane przez Sąd Apelacyjny w poprzednio prowadzonym postępowaniu stwierdzało nieważność uchwały zarządu pozwanej, wydanej na podstawie art. 42 ust. 2 u.s.m. z uwagi na jej sprzeczność z prawem, a z uzasadnienia wyroku wynika, że sprzeczność ta polegała na pominięciu wskazania powodów, jako osób, którym przysługuje prawo żądania przeniesienia własności poszczególnych lokali (art. 42 ust. 2 pkt 5 u.s.m.). Art. 48 u.s.m., z którego powodowie wywodzili roszczenie o przeniesienie na ich rzecz własności lokali w brzmieniu pierwotnym, stanowił, że przepisy przewidujące roszczenia

o ustanowienie praw do lokali stosuje się odpowiednio do najemców mieszkań spółdzielczych, które były mieszkaniami zakładowymi przedsiębiorstw państwowych, państwowych osób prawnych lub państwowych jednostek organizacyjnych. Ustawą z dnia 19 grudnia 2002 r. o zmianie ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2002, Nr 240, poz. 2058), obowiązującą od dnia 15 stycznia 2003 r., przepisowi temu nadane zostało brzmienie: „Na pisemne żądanie najemcy spółdzielczego lokalu mieszkalnego, który przed przejęciem przez spółdzielnię mieszkaniową był mieszkaniem zakładowym przedsiębiorstwa państwowego, państwowej osoby prawnej lub państwowej jednostki organizacyjnej, spółdzielnia w zależności od złożonego wniosku jest obowiązana zawrzeć z tym najemcą umowę: 1) o ustanowienie spółdzielczego lokatorskiego prawa do lokalu mieszkalnego, na warunkach określonych w art. 9 i art. 10 ust. 2-4, 2) o ustanowienie spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu, na warunkach określonych w art. 17¹ i art. 17³ ust. 2-4, 3) przeniesienia własności lokalu, na warunkach określonych w art. 12”. Uchwała o określeniu przedmiotu odrębnej własności lokali w budynku „Domu Seniora” w zasobach pozwanej, podlegająca ocenie Sądu Apelacyjnego w sprawie o sygn. akt I ACa 374/07, zakończonej wyrokiem z 20 grudnia 2007 r., zapadła w okresie obowiązywania art. 48 ust. 1 u.s.m. w zacytowanym wyżej brzmieniu. W sprawie tej Sąd Apelacyjny przyjął, że mieszkania zajmowane przez powodów miały pierwotnie status mieszkań zakładowych.

Ustawą z dnia 14 czerwca 2007 r. o zmianie ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 125, poz. 873), obowiązującą od dnia 31 lipca 2007 r., w ust. 1 art. 48 u.s.m. określenie „mieszkanie zakładowe” zostało zastąpione określeniem „mieszkanie przejęte przez spółdzielnię mieszkaniową, które było mieszkaniem przedsiębiorstwa państwowego, państwowej osoby prawnej lub państwowej jednostki organizacyjnej”. Ustawodawca sprecyzował także treść roszczenia przysługującego najemcy takiego lokalu w zasobach spółdzielni.

Kolejna zaskarżona przez powodów uchwała organów pozwanej, określająca na podstawie art. 42 ust. 2 u.s.m. przedmiot odrębnej własności lokali w budynku „Domu Seniora” i osoby, którym przysługują roszczenia o ustanowienie odrębnej

własności lokali, podjęta została po wejściu w życie ustawy z 14 czerwca 2007 r., (Dz. U. Nr 125, poz. 873), a i Sądy obu instancji w rozpoznawanej obecnie sprawie oceniły roszczenie powodów w świetle art. 48 u.s.m. w brzmieniu po nowelizacji i uznały, że lokale zajmowane przez nich nie mają statusu lokali przejętych przez pozwaną od podmiotów wskazanych w art. 48 ust. 1 u.s.m., bowiem od momentu wybudowania były one lokalami w zasobach pozwanej. Nie kwestionując stanowiska zajętego przez Sąd Apelacyjny w sprawie o sygn. akt I ACa 374/07, zakończonej wyrokiem z dnia 20 grudnia 2007 r., Sądy obu instancji w niniejszej sprawie powołały się na zmianę stanu prawnego, która ma powodować, że powodom nie przysługują roszczenia o ustanowienie na ich rzecz odrębnej własności lokali. Stanowisko to nie może być zaakceptowane, bo Sąd Apelacyjny przy analizie nowego brzmienia art. 48 ust. 1 u.s.m. nie rozważał takiej jego wykładni, która by dawała odpowiedź na pytanie o to, jakie są losy roszczeń, które powstały po stronie osób zajmujących dawne mieszkania zakładowe państwowych jednostek organizacyjnych, przejęte następnie przez spółdzielnie mieszkaniowe, po wejściu w życie nowelizacji art. 48 ust. 1 u.s.m. dokonanej ustawą z dnia 14 czerwca 2007 r. Porównanie dawnego i nowego brzmienia art. 48 ust. 1 u.s.m. w celu ustalenia kręgu podmiotów, do których ta regulacja ma zastosowanie, musi uwzględniać okoliczność, że analizowane roszczenia mają charakter materialnoprawny i jeśli powstały po stronie jakichś podmiotów na gruncie poprzedniego stanu prawnego, to wykładnia przepisów znowelizowanych, zmierzająca do ograniczenia pierwotnego kręgu uprawnionych, musi uwzględniać konieczność rozważenia, jakie działania ustawodawca nakazał podjąć w odniesieniu do osób, po stronie których powstały roszczenia w poprzednim stanie prawnym, a osoby te deklarowały zamiar skorzystania z nich. Jest to ważna wskazówka przy poszukiwaniu odpowiedzi na pytanie, czy posłużenie się przez ustawodawcę w znowelizowanym art. 48 ust. 1 u.s.m. przy wyznaczaniu kręgu uprawnionych do wystąpienia z roszczeniami o przeniesienie własności lokali nieco inną terminologią niż w poprzednim brzmieniu tego przepisu, było równoznaczne z dążeniem do ograniczenia podmiotowego zakresu jego stosowania.

Mają zatem rację skarżący, że do zmiany stanu prawnego, dokonanej w okresie pomiędzy zakończeniem sprawy o sygn. I A Ca 374/07 i wszczęciem

niniejszej sprawy, nie można podejść tak mechanicznie, jak uczynił to Sąd Apelacyjny. Rozważenie statusu lokali, których dotyczą roszczenia powodów, wymaga ustalenia, na jakiej podstawie zasiedlano te lokale w porównaniu z pozostałymi lokalami w „Domu Seniora”, czy powodowie mieli status pracowników pozwanej, czy innego podmiotu (ZOZ nr 1 w R.), jaki był charakter porozumienia z 10 marca 1987 r. w relacjach pomiędzy ZOZ nr 1 i pozwaną, a w szczególności - czy było ono źródłem zobowiązania pozwanej do pozostawienia do dyspozycji ZOZ nr 1 jakichś lokali mieszkalnych, kiedy porozumienie wygasło lub zostało rozwiązane, i czy z tą właśnie datą pozwana nie odzyskała możliwości swobodnego dysponowania mieszkaniem w „Domu Seniora”, zasiedlonymi na podstawie tytułu prawnego, który nie wynika z prawa spółdzielczego. Do tych kwestii odniósł się Sąd Apelacyjny w sprawie o sygn. I A Ca 374/07, ale pominął je w sprawie niniejszej.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. oraz art. 108 § 2 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.